

jeg slet ikke indse. Og jeg tror, som sagt, ogsaa og haaber i alt Fald, at det ærede Medlem, naar vi kommer til at drøfte Sagen i et Udvalg, hurtigt vil vise sig meget mere medgørlig, end han lod ane i sine Udtalelser fra denne Plads.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich udtalte sig efter min Opfattelse med mere Forstaaelse om hele dette Spørgsmaal. Naar han henstillede til mig, om der ikke var Grund til at slette § 3 i Kødkontrolloven af 27. Maj 1908, skal jeg ganske give ham Ret i, at det er der Grund til; thi som Lovforslaget er affattet, ophæves denne Paragraf i Virkeligheden. Men naar der nu bliver nedsat et Udvalg, vil det Spørgsmaal, som blev fremdraget af det ærede Medlem Hr. Lambæk, hvorvidt man skulde kunne tænke sig en Ordning, der gav Mulighed for Afhændelse af selvdøde Dyr, f. Eks. til Hønsfoder, kunne medføre, at denne § 3 bliver indsat i denne Lov, maaske i en ændret Skikkelse. Det er et af de Forhold, som rettelig hører hjemme under en Uvalgsbehandling.

Det ærede Medlem Hr. Kr. Pedersen spurgte mig, om der var forhandlet med nogle Faktorer, tror jeg, det ærede Medlem udtrykte sig, inden dette Lovforslag er fremsat. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem der sigter til. De Faktorer, som det ærede Medlem fremhævede, har taget Stilling til Spørgsmaalet, og deres Stilling kender vi. Det, det nu drejer sig om, er, at der bliver gennemført et Forslag, der sikrer Befolkningen mod Handel af Kød med selvdøde Dyr, paa samme Tid som det ikke paalægger andre Dele af Befolkningen praktiske Ulemper, der lige saa godt kan undgaaes. Det er et rent praktisk Skøn, og jeg finder, at et saadant praktisk Skøn kan lige saa godt udøves her i denne Sal og under den Behandling, Sagen faar paa Rigsdagen. Jeg har derfor ment, det var rigtigt at fremsætte Lovforslaget, saaledes som jeg har gjort det.

Det ærede Medlem mente, at dette Lovforslag burde være fremsat i Forbindelse med et Forslag om indenrigsk Kødkontrol. Jeg skal dertil sige, at naar jeg ikke endnu har taget endelig Stilling til de Overvejelser, der for Tiden foregaar med Hensyn til Spørgsmaalet om indenrigsk Kødkontrol og Veterinærvesenets Administration, har jeg dog ikke ment, at dette skulde nødvendig-gøre, at der ikke fremsattes Lovforslag vedrørende Anvendelsen eller Ikke-Anvendelsen af selvdøde Dyr. Jeg har tværtimod ment, det var rigtigt at fremsætte dette Lovforslag saa hurtigt som muligt, navnlig under

Hensyn til de Forhold, som for Tiden hersker i Sønderjylland, Forhold, som gør det ønskeligt, at vi snarest muligt — selv om jeg ikke har noget at indvende imod, at Lovforslaget henvises til et Udvalg — maa kunne føre Overvejelserne og Behandlingen af dette Spørgsmaal til et endeligt Resultat.

Lambæk: Efter at den højtærede Minister nu har haft Ordet, kan jeg fatte mig meget kort, for han har været inde paa de fleste af de Spørgsmaal, som jeg havde Lyst til at gøre nogle Bemærkninger om overfor det ærede Medlem Hr. Simonsen. Det ærede Medlem mente, at det var fremstillet af mig navnlig ved det tidligere Lovforslags Behandling, som om Landbrugets hele Fremtid ahang af, hvorledes de selvdøde Dyr kan anvendes. Det er saa langt fra Tilfældet. Jeg har bl. a. gjort opmærksom paa de Foranstaltninger, som forekom mig at gribe dybere ind i den enkeltes Ret og økonomiske Interesser, end det var nødvendigt for at sikre, at der ikke sker Misbrug. Det ærede Medlems Udtalelse om, at dette Lovforslag enten maatte være et Udslag af forlorne Frihedsprincipper eller af Smaalighed med Hensyn til Penge, forstaar jeg ikke. Det er nok muligt, at det ærede Medlem ikke er vant til at have det saa smaat i Omgangen med Penge, at han ser paa saadanne Smaating, som det her drejer sig om; men jeg vil gøre opmærksom paa, at der er mange af de Folk, dette Lovforslag kommer til at vedrøre, der er i den økonomiske Situation, at de maaske fremfor nogen anden Stand indenfor vort Folk er nødt til at se paa Smaatingene. Jeg tror, vi maa regne med, at mange af de smaa Landbrugere, der sidder med en stor Gæld paa deres Ejendom, er langt anderledes nødt til at se paa Smaatingene end de, som det ærede Medlem i Almindelighed regner for at være Underklassen. Derfor er det ikke helt udenfor Virkeligheden, naar man siger, at man ikke skal lægge forøgede Byrder paa dem, der i Forvejen har Tab.

Det ærede Medlem nævnte fremdeles, at det foreliggende Lovforslag var ufyldtgørende, idet han kunde tænke sig, at en Mand gik hen og slagtede et sygt Dyr uden at kalde Dyr lægen til og saa solgte det. Men det forekommer mig, at den Indvending rammer akkurat lige saa godt det forrige Lovforslag, som det ærede Medlem var glad ved. Der er for øvrigt i Lovforslaget her brugt Udtrykket „syge Dyr“, og det maa under alle Omstændigheder omfatte det Tilfælde, det ærede Medlem nævner. Men at der sker Lovovertrædelser, kan vi jo